జాగృతి - డిసెంబర్ 21-27, 1998

ది నెట్

తాళం తీసుకుని ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టింది మాధవి. ఉదయం తను ఇంట్లోంచి వెళ్తూ ఎలా ఉంచి వెళ్ళిందో అలానే ఉంది ఇల్లు. అప్పుడు ఎక్కడ ఏ వస్తువు ఉందో, ఇప్పుడూ అక్కడే ఉంది. ఏ మార్పూ లేదు.

మార్పు చైతన్యానికి చిహ్నం. ఏ మార్పు లేని ఇల్లు చేతనారహితంగా, నిర్జీవంగా కనిపిస్తోంది.

ఎండలోంచి ఎ.సి. గదిలోకి వెళ్తే, గదిలోని చల్లదనం శరీరానికీ, మనస్సుకి తగులుతుంది.

అలానే బయట నుండి ఇంట్లోకి వచ్చిన మాధవిని, గదిలోని ఒంటరితనం చుట్టేసింది.

అది కొన్ని గంటల ఒంటరితనం కాదు. ఎప్పుడూ ఉండేది.

మూడు పడగ్గదులూ, వంటిల్లూ ఉన్న అందమైన ఫ్లాట్‌లోని హాల్లో సోఫాలో కూర్చుని ఆ రోజు తండ్రి దగ్గర నుండి ఉత్తరం తీసి చదువుకుంది మాధవి.

అమ్మకి ఆరోగ్యం సరిగ్గా ఉండడం లేదనీ, తన్ని చూసి చాలా రోజులయిందనుకుంటోందని వీలయితే ఒకసారి చూసి వెళ్ళమని రాసారు నాన్న.

తనని కని పెంచి పెద్ద చేసిన తల్లిదండ్రుల దగ్గరకు వెళ్ళి చూసిరావడం కుదరడం లేదు తనకి అన్న ఆలోచన అసంతృప్తిగానే ఉంటుంది మాధవికి.

అలాగని వాళ్ళు మరీ దూరంగా లేరు. అయిదు వందల మైళ్ళు కూడా ఉండదు వాళ్ళుంటున్న ఊరు. తన భర్త అశోక్ ఒక్కో రోజు అయిదు వేల మైళ్ళు ప్రయాణం చేస్తాడు. తనకి ఆరు నెలలకోసారి అయిదు వందల మైళ్ళు ప్రయాణం చేసి తల్లిదండ్రుల దగ్గరకి వెళ్ళడం కుదరడంలేదు.

తను వెళ్ళాలంటే, అశోక్ ఎక్కడకైనా వెళ్ళాలి. అశోక్ ఎప్పుడు ఎక్కడికి వెళ్ళినా, తిరిగి ఎప్పుడు వస్తాడో తెలియదు. భర్త తిరిగి వచ్చే సమయానికి తను ఇంట్లో లేకపోతే అతనికి కష్టం. అంతే కాదు, ఇద్దరూ దగ్గరగా ఉండేందుకు, ఒకరికొకరు దగ్గరయేందుకు అరుదుగా దొరికే అవకాశాన్ని వదులుకోవడం ఇష్టం లేదు మాధవికి.

అశోక్ ఢిల్లీ నుండి తిరిగి వస్తాడో, ఇంకా ఎటైనా వెళ్తాడో తెలియదు. ఏ విషయమూ తెలిస్తే, రెండు రోజులు ఊరెళ్ళి రావాలనిపించింది మాధవికి.

సోఫాలో కూర్చుని ఆలోచిస్తున్న మాధవి ఆలోచనలకు అడ్డు వస్తూ ఫోను మోగింది. అశోక్ దగ్గర నుండే ఫోన్.

"బావున్నావా?" అని అడిగాడు అశోక్.

"బావున్నాను. నాన్న దగ్గర నుండి ఉత్తరం వచ్చింది. రేపూ, ఎల్లుండీ నాకు సెలవులు. ఒకసారి ఊరెళ్ళి వద్దామనుకుంటున్నా" అని మాధవి అంటూంటే -

"ఓహ్ - నేను ఇప్పుడు ఎయిర్ పోర్ట్ నుండి మాట్లాడుతున్నాను. ఇంకో మూడు గంటల్లో ఇంట్లో ఉంటాను. మళ్ళీ సోమవారం బయల్దేరి వెళ్ళాల్సి ఉంటుంది. నేనున్న రెండు రోజులూ నువ్వుండవా?" అని అడిగాడు అశోక్.

"మీరున్న రోజుల్లో నేనెందుకు వెళ్తాను? మీరు వస్తారో, రారోనని వెళ్దామనుకున్నాను" అని అంది మాధవి.

"ఇప్పుడే బయల్దేరుతున్నాను. చాలా రోజులయింది నిన్ను చూసి" అన్నాడు అశోక్.

"ఇలాంటివి గుర్తుంటాయా మీకు?" అని అడిగింది మాధవి.

"అలా అంటావేంటి మాధవీ! ఇంత అందమైన నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుని, ప్రతి రోజూ రోజంతా నీతో గడపలేకపోతున్నానన్న బాధలేదూ నాకు? ఐ యామ్ వెరీ ప్రౌడాఫ్ యువర్ బ్యూటీ" అన్నాడు అశోక్.

"మీ కోసం చూస్తున్నాను. మీరు రండి. నేను తర్వాత ఎప్పుడైనా వెళ్తాను ఊరు" అంది మాధవి.

అన్నట్టుగానే మూడు గంటల్లో వచ్చాడు అశోక్.

వస్తూనే స్నానం పూర్తి చేసుకుని, మాధవిని బయట హోటల్‌కి డిన్నర్‌కి తీసుకెళ్ళాడు. ఆ రాత్రి సరదాగా గడిచిపోయింది.

మర్నాడు ఉదయం లేస్తూనే కంప్యూటర్ మీద తన పనిలో మునిగిపోయాడు అశోక్.

అతనికి కాఫీ అందిస్తూ - "నాలుగు రోజుల క్రితం మావగారి దగ్గరి నుండి ఉత్తరం వచ్చింది" అంది మాధవి.

తన పని అవకుండానే "ఏం రాసారు?" అని అడిగాడు.

"ఉండండి - ఉత్తరం తెస్తాను" అని లేవబోతున్న మాధవిని ఆపి -

"ఏం రాసారో చెప్పు. అందులో ఉన్నదంతా చదివే ఓపిక లేదు నాకు" అన్నాడు అశోక్.

"ఇద్దరూ కులాసాగా ఉన్నారు. వీలయితే మిమ్మల్ని ఒకసారి వచ్చి చూసి వెళ్ళమన్నారు. మీరు వాళ్ళు దగ్గరకి వెళ్ళి ఓ సంవత్సరం అవుతోంది."

"అక్కడికా – నాకా – నాకెక్కడ కుదురుతుంది మాధవీ! అందుకే వాళ్ళనోసారి రమ్మంటే వాళ్ళు రారు"

"వాళ్ళు ప్రయాణం చెయ్యలేరు. అదే కాదు. వాళ్ళకీ అక్కడ పనులు లేవా?"

"అక్కడ – ఆ ఊళ్ళో – వాళ్లకి ఏ పనీ లేదు. వాళ్ళు ఆ ఇంటినీ, ఆ పొలాన్నీ వదిలిరారు – అంతే.

"పుట్టి పెరిగిన ఊరు – కలిసి బతికిన ఇల్లూ – బతుకునిచ్చిన పొలం – వీటిని వదిలి వాళ్ళు రాగలరా?"

"ప్రపంచం ఎంతో మారిపోతోంది మాధవీ – వాళ్ళే ఇంకా ఇల్లనీ, ఊరనీ సెంటిమెంట్లలో ఉన్నారు"

"సెంటిమెంట్లే లేకపోతే బతుక్కి అందం, అర్థం ఉంటాయా?"

"ఇప్పుడు నీతో నేనా మెట్టవేదాంత చర్చ చెయ్యలేను. నన్ను నా మెయిల్ చూసుకోనీ."

మెయిలంటే ఈ మెయిల్ అనబడుతున్న ఎలక్ట్రానిక్ మెయిల్.

అమెరికాలోనో, ఆస్ట్రేలియాలోనో, జపాన్‌లోనో, ఏ దేశంలోనైనా, ఒక కంప్యూటర్ ముందు కూర్చుని, తను రాయదల్చుకున్నది రాసి, తను పంపదలచుకున్న వాళ్ళకి పంపడానికి, ప్రపంచంలోని మేధావులు చేసిన నిరంతర కృషి ఫలితంగా పుట్టి పెరుగుతోంది ఇంటర్నెట్.

సంవత్సరాలు గడిచే కొద్దీ లక్షల కంప్యూటర్లు ఇంటర్నెట్‌లో భాగమైపోయి, భూమి మీద ఏ మూల నుండి ఏ మూలకైనా ఎలక్ట్రానిక్ ఉత్తరాలు పంపుకునే సాధనాలైపోతున్నాయి.

ఆ ఇంటర్నెట్ మీద తనకు పరిచయం వున్నవాళ్ళూ లేనివాళ్ళూ తన కసలు తెలియనివాళ్ళూ రాస్తున్న ఉత్తరాలను చూసుకుంటూ, వాటికి సమాధానాలు రాసుకుంటున్నాడు అశోక్.

తనను చూడడానికి రమ్మని తండ్రి రాసిన ఉత్తరం చదవడానికి తీరిక లేనంత పనిలో మునిగిపోయాడు.

ఆ కంప్యూటరూ – ఆ ఇంటర్నెట్టూ – అదో లోకం.

ఆ లోకంలో అశోక్‌ని వదిలేసి తను ఇంకో గదిలోకి వెళ్ళింది మాధవి.

ఒకే ఇంట్లో – రెండేళ్ళ క్రితం పెళ్లయిన భార్యాభర్తలు – వేర్వేరు గదుల్లో ఎవరి

లోకంలో వాళ్ళున్నట్లు ఉన్నారు.

శాస్త్రజ్ఞుల మేధో నిర్మితమైన ఇంటర్నెట్ మీద ప్రపంచంలోని నలుమూలలా జరిగే విశేషాలను చూసుకుంటూ భర్త –

తనలోకి తాను చూసుకుంటూ భార్యా –

మాధవి ఆలోచిస్తోంది.

తనని పెంచి పెద్ద చేసిన తల్లిదండ్రులూ – తనంటే ఎంతో ప్రేమా, ఆప్యాయతా ఉన్న తల్లిదండ్రులూ – తనకి దూరంగా వున్నారు.

అలాగే తన భర్తను నవమాసాలూ మోసిన తల్లీ, ప్రేమగా పెంచిన తండ్రీ – కొడుక్కి దూరంగా కాలం గడుపుతున్నారు.

అలాగని వాళ్ళ కోసం తన భర్త తన జీవితాన్ని త్యాగం చేసుకోవడం కూడా సరయినదిగా తోచదు. అతని చదువూ, తెలివి తేటలూ అతన్ని ఉద్యోగంలో ఉన్నత పదవులకి తీసుకెళ్ళాయి. ప్రపంచంలో జరుగుతున్నవి తెలుసుకోవడం అతని ప్రవృత్తీ – వృత్తీ.

అశోక్ ఎక్కడెక్కడి మనుష్యుల తోనో ఇంటర్నెట్ ద్వారా సంబంధాలు పెంచుకుంటున్నాడు. ఆ సంబంధాలన్నీ ఇంటలెక్చువల్ సంబంధాలు. అంటే బుద్ధికి సంబంధించినవి.

అదే మనిషి, తన భార్యతోనో, తన తల్లిదండ్రులతోనో ఉంచుకోవల్సిన సంబంధాన్ని ఉంచుకోవడం లేదు. ఈ సంబంధం ఇమోషనల్. అంటే హృదయానికి సంబంధించినది.

తనలో తాను ఆలోచించుకోవడం మాధవికి కొత్తకాదు. రెండేళ్ళుగా మాధవి తనతో తాను ఉంటున్నట్లే.

పెళ్ళికి ముందు తన తల్లితండ్రులతో, అన్నయ్యతో గడిపిన జీవన విధానం వేరు. అందరూ కలిసి కూర్చోడం, కలిసి గడపడం వాళ్ళకి అలవాటు.

తన భర్త ప్రవర్తన అందుకు భిన్నంగా ఉంటుంది.

తన భర్త తన తల్లితండ్రులకన్న, తన అన్నయ్య కన్న సంఘంలో ఉన్నత స్థాయిలో ఉన్నాడు. గౌరవం పొందుతున్నాడు.

అయితే, తన వాళ్ళలో ఎవ్వరికీ తన భర్త దగ్గర కాలేదు. అలాగని అతను చెడ్డవాడేం కాదు.

మాధవిఆలోచనలను భంగపరుస్తూ కాలింగ్ బెల్ మోగింది. పని మనిషి అయ్యుంటుందని అనుకుంటూ లేచింది మాధవి.

మాధవి ఒంటరితనపు ఎడారిలో పనిమనిషి ఒయాసిస్సు.

పని చేసుకుంటూ మాధవితో కబుర్లు చెప్తుంది పనిమనిషి.

ఒక్కోసారి తన భర్త తనను అంతకు ముందు ఎక్కడికి తీసుకువెళ్ళాడోనన్న విషయాన్ని సంబరంగా చెప్తుంది. ఇంకోసారి, భర్త తాగి వచ్చి తనని ఎలా కొట్టాడోనని దీనంగా వివరిస్తుంది. కొట్టి ఏడ్చాడని కూడా చెపుతుంది.

పని మనిషీ, ఆమె భర్తా చదువు కున్న వాళ్ళు కారు. బాగా చదువుకొని, ఉద్యోగాలు చేస్తున్న వాళ్ళలా ఉండరు వాళ్ళు.

తన భర్తకి తనంటే ఇష్టం లేకపోలేదు. అయితే దాన్ని చూపించుకొనే తీరికా, ఓపికా లేవు అశోక్‌కి.

ఆ విషయం మాధవికి తెలుసు.

పనిమనిషి పని పూర్తి చేసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అశోక్ ఇంట్లో ఉన్నా ఒకరకమైన ఒంటరితనమే మాధవికి.

మధ్యాహ్నం ఇద్దరూ కలిసి భోంచేసారు.

ఇద్దరి మధ్యా సంభాషణలు రెండు మూడు నిముషాల కన్నా ఎక్కువ సాగవు. అశోక్ తన పనీ, తన కంప్యూటరూ, ఇంటర్నెట్టూ వీటి గురించి ఇష్టంగా మాట్లాడుతాడు. అందులో ఎక్కువ కాకపోయినా, కొంత ఆసక్తి ఉంది మాధవికి. అయితే తన ఫీలింగ్స్ గురించి మాట్లాడాలనుకుంటుంది మాదవి. ఫీలింగ్స్‌ని వ్యక్తం చేసే భాష వేరు. ఆ భాష అశోక్‌కి అలవాటు లేదు.

ప్రేమా, కోపం, బాధా - ఇవన్నీ అనుభూతులు. వాటిని వ్యక్తం చేసేందుకు శాస్త్రీయమైన భాష లేదు. ఇద్దరు మనుషులు కలిసి జీవించుకుంటూ - ఒకరితో ఒకరు పరస్పరం ఈ అనుభూతుల్ని పంచుకుంటూ, ఈ భాషను పెంచుకుంటారు.

అలా పెంచుకునేందుకు, వాళ్ళు ఒకరి కోసం ఒకరు సమయం వెచ్చించాలి.

అశోక్ అలా చేస్తున్నట్లు కనిపించదు.

అందుకే అతనికి మాధవి మాటలు నచ్చినట్లుండవు -

మాధవికి ఈ ఒంటరి తనంలోనే పుట్టిన కోరిక- తల్లి కావాలని. అయితే అశోక్‌కి మాధవి అప్పుడే పిల్లల్ని కనే యంత్రం కావడం ఇష్టం లేదు. అశోక్‌కి ఇష్టం లేని పని చెయ్యడం మాధవికి ఇష్టం లేదు.

పిల్లల్ని కనడం, పెంచడం - ఇవన్నీ మనిషి మామూలుగా చేసే పనులు. ఒక విధంగా చూస్తే - ప్రకృతి మనిషికి తప్పకుండా చెయ్యాలని నిర్దేశించిన పనులివి. మనిషి తెలివి తేటలను పెంచుకుని, వ్యాపకాలు పెంచుకునీ ఈ పనులను ఇష్టపడడం లేదు.

అశోక్‌తో ఏ విషయం గురించీ వాదించదు మాధవి. తనలో తాను అనుకుంటుంది. అనుకుంటుందని అశోక్‌కి తెలియదు. తెలిస్తే ఏం చేస్తాడో, ఇద్దరికీ తెలియదు.

సాయంత్రం బయట తిరిగి వచ్చారు. అశోక్ మాధవికి ఒక చీరా, తనకో డ్రెస్సు కొన్నాడు. రాత్రి బయట హోటల్లోనే డిన్నరు.

ఆ రాత్రీ, మర్నాడూ – అంతకు ముందు రోజులానే గడిచాయి.

అశోక్ నిద్రపోయినా, మాధవికి నిద్రరాలేదు.

ఉదయం లేచి అశోక్ వెళ్తాడు. మళ్ళీ నాలుగయిదు రోజులకి వస్తాడు. కొన్నాళ్ళుంటాడు. మళ్ళీ వెళ్తాడు. ఉన్నంత సేపు కూడా ఉద్యోగపు పనే. కంప్యూటర్లు వచ్చి, ఇంటికీ, ఆఫీసుకీ దూరం చెరిపేశాయి. ఇంట్లో ఉన్నా ఆఫీసూ పనే.

పెద్ద ఉద్యోగం – అన్ని అవసరాలను తీర్చే సాధనాలూ – డబ్బూ – అన్నీ ఉన్నాయి. అయినా ఏదో లోపం ఉన్నట్లుంది.

నిద్ర రాని మాధవి లేచి బాల్కనీలో కూర్చుంది.

ఆకాశంలో పున్నమి చంద్రుడు అందంగా కనిపిస్తున్నాడు. చంద్రుడిని చూస్తోంది మాధవి.

"ఏం చేస్తున్నావు?" అని అడుగుతూ వచ్చాడు అశోక్.

"పున్నమి చంద్రుడిని చూస్తున్నాను. ఎంతో అందంగా వున్నాడు. ఈ ఎలక్ట్రిక్ దీపాలు లేకపోతే ఇంకా అందంగా కనిపించేవాడు" అంది మాధవి.

"ఈ ఎలక్ట్రిసిటీయే లేకపోతే మనబ్రతుకులు ఎలా ఉండేవో – ఎంత హీనంగాబతుకుతుండేవాళ్ళమో, ఎలక్ట్రిసిటీ వచ్చి మన బతుకుల్ని వెలిగిస్తోంది. మానవజాతి పురోగమనంలో ఎలక్ట్రిసిటీ పెద్ద మైలురాయి. అది నాగరికతా చిహ్నం" అన్నాడు అశోక్.

"ఏది పురోగమనమో, ఏది తిరోగమనమో ఎవరికి తెలుసు?" అంది మాధవి ఆకాశంలోని చుక్కల్ని చూస్తూ.

"నీ మాటలు నాకు సరిగ్గా అర్థం కావు. అర్థం కావంటే వాటి అర్థం నాకు తెలియదని కాదు. పారిశ్రామిక రంగం వల్లనే మనిషి ఈ రోజు ఇంత సుఖంగా, హాయిగా జీవిస్తోంటే దీన్ని తిరోగమనం అంటావా?" అన్నాడు అశోక్.

"మనిషి ఎదుగుదలని రకరకాలుగా చూడొచ్చు ఒకటి మనిషి మేథస్సుని చూసి. రెండు మనిషి హృదయాన్ని చూసి. మీరన్నట్లు మనిషి మేథోపరంగా పురోగమిస్తున్నాడేమో. హృదయపరంగా పురోగమనమో, తిరోగమనమో మనకి తెలుసా?" అంది మాధవి.

"మాధవీ సాధారణంగా నేనే విషయం గురించీ నీతో వాదనలు చెయ్యను. ఒక్క విషయం అర్థంచేసుకో. సైన్స్ మనిషి పురోగమనానికి చిహ్నం. అది తిరోగమనం కానే కాదు" అన్నాడు అశోక్.

"నాకూ వాదించడం ఇష్టం లేదు. అయితే రెండేళ్ళుగా నాలో నేను దాచుకొన్న కొన్ని విషయాలు మీతో చర్చించాల్సిన అవసరం వచ్చినట్లుంది. మీకు మరో పని లేకపోతే కొంతసేపు మాట్లాడుకుందాం" అంది మాధవి.

మాధవి కూర్చున్న కుర్చీకి ముందు, నేల మీద కూర్చుని మాధవి ఒళ్ళో తల పెట్టి, ఆమె మొహం చూస్తూ కూర్చున్నాడు అశోక్.

అందంగా ఉండే మాధవి, వెన్నెలలో ఇంక అందంగా కనిపిస్తోంది.

మాధవిని చూస్తూ "ఎంత అందంగా ఉన్నావో నువ్వు" అన్నాడు.

"నన్ను చూసే తీరిక ఏది మీకు" అంది మాదవి.

"మాధవీ నాకు రకరకాల ఉద్యోగ బాధ్యతలు ఉన్నాయి. అంత మాత్రాన నువ్వంటే ప్రేమ లేదని కాదు."

"కాదు కాదని నాకు తెలుసు. కానీ, మీకూ నాకూ మధ్య దూరం రోజు రోజుకూ తరగాల్సింది పోయి పెరుగుతోందేమో అనిపిస్తోంది నాకు."

"అలా అనుకోకు మాధవీ! నేను ఇలా కొన్నాళ్ళు గడిపితే చాలు, మనకి కావల్సినంత సంపాదించుకుంటాం. ఇంక ఈ హడావిడి ఉండదు."

సమాధానం చెప్పకుండా నవ్వింది మాధవి.

"అంతేకాదు, నాకు నా ఉద్యోగం ద్వారా ఎంతో ఆనందం లభిస్తోంది. ఈ కంప్యూటర్లూ, ఇంటర్‌నెట్టూ, ప్రపంచంలోని ఎన్నో విశేషాలను తెలుసుకునేందుకు, విశ్లేషించుకుందుకు ఉపయోగపడుతున్నాయి.

ఇంటర్‌నెట్ విలువ ఇంకా అందరికీ అర్థమవడంలేదు. నీకూ సరిగ్గా అర్థం అయినట్లు లేదు. లక్షల కంప్యూటర్లని లింక్ చేస్తోంది. ఆ కంప్యూటర్లని వాడుతున్న వారిని దగ్గర చేస్తోంది.

ప్రపంచాన్ని దగ్గర చేసేందుకు ఎందరో అల్లుతున్న గూడు ఇది మాధవీ."

అలా అంటున్నా అశోక్ గొంతులో ఏవో ఉద్విగ్నత ఉంది.

"అయ్యుండవచ్చు. నేను కాదనడంలేదు. ఆ గూడు మిమ్మల్ని నా గూటి నుంచి వేరు చేస్తోంది."

"అలా అనకు, నేను నీకూ, ఈ ఇంటికీ దూరం కాను."

"నాకే కాదు మీరు మీ తల్లిదండ్రులకీ దూరం అవుతున్నారు"

"మాధవీ, సమాజంలో మామూలుగా వచ్చే మార్పు ఇది. తల్లిదండ్రులు వృద్ధులవడం వేరేగా ఉండడం సహజం."

"పెద్దవాళ్ళు నిస్సహాయంగా ఒంటరిగా ఉండడం సహజం అని మీరంటున్నారు. నాకు అలా అనిపించడంలేదు. అది జంతువులలో సహజం అయ్యుండవచ్చు. మనిషి కుటుంబం అనే అందమైన గూటిని కట్టుకున్నాడు. అందులో అందరూ ఒకరికొకరు సాయంగా, తోడుగా ఉండడడానికి కావల్సిన నీతి నియమాలని, సమాజపు కట్టుబాట్లనూ అల్లుకున్నాడు. అదే నాగరికత అనుకున్నాను నేను. కుటుంబ వ్యవస్థ ఛిన్నాభిన్నం అవడాన్ని నాగరికత అంటున్నారని ఈ మధ్యే అర్థమవుతోంది నాకు. పిల్లల్ని కనకపోడం, కన్నా వాళ్ళని ఎవరి ద్వారానో పెంచడం, తల్లిదండ్రుల్ని వదిలెయ్యడం - ఇదేనా నాగరికత?" అలా అంటున్న మాధవి గొంతులో ఆవేశం లేదు. ఎన్నాళ్ళుగానో మనస్సులో దాచుకున్న ఆలోచనల్ని పంచుకోవడం కోసం, స్పష్టంగా గంభీరంగా చెప్తున్నట్లు చెప్పింది.

"మనిషి ఎదగాలంటే తన కోసం తను శ్రమ పడక తప్పదు. తల్లిదండ్రుల్ని చూసుకోవడంలో కాలం గడిపేసిన మనిషి, స్వయంగా ఏమీ గొప్ప పనులు చెయ్యలేడు. అందరూ అలా కాలం గడిపితే, సమాజం ఎక్కడ వేసింది అక్కడే ఉంటుంది. ముందుకు సాగదు" అన్నాడు అశోక్.

"ముందుకి సాగడం అంటే ఏమిటో నాకు తెలియదు"

"నీకు తెలియదు, అందుకే నేను చెప్పేది విను. వ్యవసాయం రంగం, పారిశ్రామిక రంగం అభివృద్ధి చెందాయి. ఆ తర్వాత ఇరవయ్యో శతాబ్దపు మనిషి సాధించిన విజయం కంప్యూటర్లు. అంతకన్న గొప్పది కమ్యూనికేషన్. దాంతో మొదలయింది. ఈ విశ్వాన్ని కలిపే కంప్యూటర్ల నెట్‌వర్క్ అదే ఈ రోజు 'ది నెట్' గా మనల్నందర్నీ దగ్గర చేస్తోంది. ఈ విప్లవం అంతకు ముందు విప్లవాలకన్నా గొప్పది - నిజం"

"ఏది గొప్పదో, ఏది కాదో తెలీదు నాకు. నాకు తెలుసున్నది ఒక్కటే. మీరు నాకూ, మీ తల్లితండ్రులకూ దూరం అవుతున్నారు. మీరే కాదు మీలాంటి చాలామంది అంతే. పారిశ్రామిక విప్లవం, కుటుంబ వ్యవస్థని కొంత కృంగదీసింది. ఇప్పటి ఈ విప్లవం ఇంకేం చేస్తుందోననే నా భయం. మనుషులు మనుషుల్లా కాకుండా, మిషన్లలా, మిషన్ల ద్వారా ఆలోచిస్తున్నారు.

మనిషి మీరు చెప్పిన ప్రగతి ద్వారా దూరాన్ని అధిగమిస్తున్నాడంటున్నారు. అది మీకు కనిపించే దూరం. ఈ విశ్వపటం మీది దూరం. అయితే మనుషుల మధ్య దూరం కాదు. ఆ దూరం ఇంకా ఎక్కువవుతోంది.

మనిషి మెదడు ఎదుగుతోంది. హృదయం కుంచించుకుపోతోంది. అనుభూతులు లేని మనిషి మనిషేనా? అది పురోగమనమేనా?" అంటూ అడిగింది మాధవి.

"మాధవీ నువ్వు చెప్తున్న దాంట్లో కొంత నిజం ఉండి ఉండవచ్చు. అంత ఆలోచించే తీరిక లేదు నాకు. మెదడునీ, హృదయాన్ని వేరు చేసి, హృదయం, ప్రేమా, అనురాగం, దయా ఇలాంటి మాటల సెంటిమెంట్లలో ఇరుక్కున్నన్నాళ్ళూ మనిషి మెదడు ఎదగదు. విజ్ఞానం వల్ల మనిషికీ, సమాజానికీ ఉపయోగం ఉంది. నన్ను అందులోంచి బయటకి తియ్యకు" అని అర్థిస్తున్నట్లు మాధవి చేతుల్లో తలదాచుకున్నాడు అశోక్.

మాధవి మాట్లాడలేదు.

అశోక్ మాట్లాడలేదు.

ప్రపంచాన్నంతా ఒక దగ్గరకి చేసే ఇంటర్‌నెట్ "ది నెట్"ని తయారు చేసుకుంటున్న మనుషుల్లో ఒకడు అశోక్. ఎంతో విజ్ఞానాన్ని చాలామందికి అందించగల సమర్థుడు.

అయితే అది కొందరి జీవితాలకే పరిమితం అవుతోందన్న స్పృహ లేదతనికి.

'ది నెట్' కొందరిని, కొన్ని పనుల కోసం దగ్గరచేస్తోంది. అయితే అది వాళ్ళ చుట్టూ వలలా బిగుసుకుంటోంది. బిగుసుకుని వాళ్ళని వలలా బంధించేస్తోంది. అందులో ఇరుక్కున్న వాళ్ళు మిగిలిన వారికి దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నారు. భార్యలూ,భర్తలు, పిల్లలూ, తల్లిదండ్రులూ, బంధువులూ, మిత్రులూ అందరూ ఈ రోజు వలకి ఈవల ఉన్నారు. అందుకే నెట్ మనుషులకూ, నెట్ లేని మనుషులకూ దూరం పెరుగుతోంది.

వల పెద్దదై అందరినీ అందులోకి లాగేసుకోగలిగినా, వల చిరిగి అందరూ బయటికి వచ్చేసినా ఫరవాలేదు.

అలా కాకపోతే అనుభూతులు ఏమవుతాయో?

అనుబంధాలు ఏమవుతాయో?

అవి లేని మనిషి మనిషేనా?

ఏమో!